

Forslag

til

Lov om ændring af lov om finansiel virksomhed, hvidvaskloven, lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. og forskellige andre love¹

(Styrket indsats mod hvidvask m.v. i den finansielle sektor, indførelse af nye former for alternative investeringsfonde, ændring af grænsen for prospektpligt, m.v.)

§ 1

I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 1140 af 26. september 2017, som ændret bl.a. ved § 1 i lov nr. 665 af 8. juni 2017, § 1 i lov nr. 667 af 8. juni 2017, § 1 i lov nr. 1547 af 19. december 2017 og senest ved § 34 i lov nr. 1555 af 19. december 2017, foretages følgende ændringer:

1. I § 5, stk. 1, indsættes som nr. 67:
»67) Struktureret indlån: Indlån som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 3, litra c, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EF om indskudsgarantiordninger, som skal tilbagebetales fuldt ud ved forfald under anvendelse af bestemmelser om, at en eventuel rente eller præmie betales (eller er i fare) efter en formel, der omfatter faktorer såsom et indeks eller en kombination af indekser, bortset fra indlån med variabel rente, hvis afkast er direkte knyttet til et renteindeks såsom EURIBOR eller LIBOR, et finansielt instrument eller en kombination af finansielle instrumenter, en råvare eller en kombination af råvarer eller andre materielle eller immaterielle ikke-omsættelige aktiver eller en valutakurs eller en kombination af valutakurser.«.

¹ Lovforslaget gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets/Kommissionens direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF, EU-tidende 2008, nr. L 133, side 66 som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/2011 af 8. juni 2016 om indeks, der bruges som benchmarks i finansielle instrumenter og finansielle kontrakter eller med henblik på at måle investeringsfondenes økonomiske resultater, og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2014/17/EU samt forordning (EU) nr. 596/2014, EU-tidende 2016, nr. L 171, s. 1, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF, EU-Tidende 2013 L176, side 338, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning nr. 1093/2010/EU og nr. 648/2012/EU, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU, EU-Tidende 2014, nr. L 173, s. 349, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2015/2365/EU af 25. november 2015 om gennemsigtighed af værdipapirfinansieringstransaktioner og vedrørende genanvendelse samt om ændring af forordning nr. 648/2012/EU, EU-tidende, L337, s. 1, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/2366/EU af 25. november 2017 om betalingstjenester i det indre marked, om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning nr. 1093/2010/EU og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF, EU-tidende 2015, nr. L337, s. 35. og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/1129/EU af 14. juni 2017 om det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden eller optages til handel på et reguleret marked, og om ophævelse af direktiv 2003/71/EF, EU-tidende 2017, nr. L168, s. 12.

2. I § 125 i, stk. 1, 1. pkt., ændres »uvægtede udlån.« til: »uvægtede udlån, jf. dog stk. 2.«
3. I § 125 i indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:
»Stk. 2. Indgår et realkreditinstitut i en koncern, der på konsolideret niveau er udpeget som systemisk vigtig, og hvor der for koncernen skal fastsættes et krav til størrelsen af koncernens nedskrivningsegne passiver på konsolideret niveau, jf. § 266, stk. 3, skal gældsbufferen fastsættes til et niveau, der sikrer at det samlede krav til koncernens gældsbuffer, kapitalgrundlag og nedskrivningsegne passiver udgør mindst 8 pct. af koncernens samlede passiver. For et realkreditinstitut, der ikke indgår i en koncern, men som på institutniveau er udpeget som systemisk vigtigt realkreditinstitut, skal gældsbufferen tilsvarende fastsættes til et niveau, der sikrer, at det samlede krav til instituttets kapitalgrundlag og gældsbuffer udgør mindst 8 pct. af instituttets samlede passiver.«
Stk. 2-6 bliver herefter stk. 3-7.
4. I § 125 i, stk. 4, der bliver stk. 5, ændres »stk. 3« til: »stk. 4«.
5. I § 125 i, stk. 4, nr. 4, der bliver stk. 5, nr. 4, udgår »eller«, og i § 125 i, stk. 4, nr. 5, ændres ».« til: », eller«.
6. I § 125 i, stk. 4, der bliver stk. 5, indsættes som nr. 6:
»6) kravet til nedskrivningsegne passiver, jf. § 266.«
7. I § 125 i, stk. 5, der bliver stk. 6, ændres »stk. 3,« til: »stk. 4,«.
8. I § 266, stk. 3, fastsættes som 2. og 3. pkt.:
»Ved fastsættelsen af kravet i stk. 1 på konsolideret niveau er koncernens realkreditinstitut ikke omfattet af konsolideringen. Nedskrivningsegne passiver, der anvendes til at opfylde kravet i stk. 1 på konsolideret niveau, må ikke samtidig anvendes til at opfylde eller finansiere passiver, der indgår i opfyldelsen af kravene i § 125 i, stk. 1 og 2, eller de krav der følger af § 125 i, stk. 5, pkt. 1-5.«
9. I § 267 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:
»Stk. 3. I en koncern, hvor der indgår et realkreditinstitut, og hvor der er fastsat et krav til størrelsen af koncernens nedskrivningsegne passiver på konsolideret niveau, jf. § 266, stk. 3, kan Finanstilsynet tillade, at passiver udstedt fra et realkreditinstitut i koncernen anvendes til at opfylde kravet til de nedskrivningsegne passiver på konsolideret niveau, såfremt følgende betingelser er opfyldt:
1) De pågældende instrumenter skal i afviklingssituationen kontraktuelt kunne nedskrives og konverteres uden brug af bail-in værktøj.

2) De pågældende instrumenter må ikke samtidig anvendes til opfyldelse af gældsbufferkravet i § 125 i, stk. 4.

3) Det må ikke udgøre en afviklingshindring, at det konsoliderede krav til nedskrivningsegnede passiver opfyldes af passiver udstedt fra realkreditinstituttet.«

Stk. 3 bliver herefter stk. 4.

§ 23²

I lov om kreditaftaler, jf. lovbekendtgørelse nr. 1336 af 26. november 2015, som ændret senest ved lov nr. 637 af 8. juni 2016, foretages følgende ændringer:

1. Fodnoten til lovens titel affattes således:
 »1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF, EU-Tidende 2008, nr. L 133, side 66, Kommissionens direktiv 2011/90/EU af 14. november 2011 om ændring af del II i bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF for så vidt angår supplerende antagelser til brug ved beregningen af de årlige omkostninger i procent, EU-Tidende 2011, nr. L 296, side 35, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/EU af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010, EU-Tidende 2014, nr. L 60, side 34 og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1011 om indeks, der bruges som benchmarks i finansielle instrumenter og finansielle kontrakter eller med henblik på at måle investeringsfondes økonomiske resultater, og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2014/17/EU samt forordning (EU) nr. 596/2014, EU-tidende 2016, nr. L 171, side 1.«
2. I § 7 a indsættes som stk. 3:
 »Stk. 3. Hvis kreditaftalen benytter et benchmark som defineret i artikel 3, stk. 1, nr. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1011, oplyser kreditgiveren eller i givet fald kreditformidleren forbrugeren om navnet på benchmarket og administratoren og de potentielle virkninger for forbrugeren i et særskilt dokument, der som bilag kan tilknyttes formularen i lovens bilag 2.«
 Stk. 3-10 bliver herefter stk. 4-11.
3. I § 7 b, stk. 3, 4. pkt., ændres »§ 7 a, stk. 10, 2. pkt.« til: »§ 7 a, stk. 11, 2. pkt.«

§ 24³

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2018, jf. dog stk. 2 og 3.

² Bestemmelsen vil i samleloven være § 23

³ Bestemmelsen vil i samleloven være § 24.

[Undlades da dette ikke har betydning for denne del af samleloven.]

§ 25⁴

- Stk. 1.* Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, jf. dog stk. 2 og 3.
- Stk. 2.* § 1, nr. 1-16 og 18-34, §§ 2-6, 8, 12-14 og 20 kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger. Loven kan endvidere sættes i kraft på forskellige tidspunkter.
- Stk. 3.* §§ 1, nr. 1-15 og 18-34, §§ 2-8, 10-14, 19, 20 og 23 kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger. Loven kan endvidere sættes i kraft på forskellige tidspunkter.

⁴ Bestemmelsen er udformet med henblik på, at bestemmelserne i høringsdelens § 1 og 2 kommer til at indgå i den samlelov der fremsættes i starten af marts 2018. Bestemmelsen vil i samleloven få § 25.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Lovforslagets hovedpunkter
- 2.1. Gældsbufferkravet til realkreditinstitutter
 - 2.1.1. Gældende ret
 - 2.1.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.1.3. Lovforslagets indhold
- 2.2. Kravet til nedskrivningsegne passiver på konsolideret grundlag
 - 2.2.1. Gældende ret
 - 2.2.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.2.3. Lovforslagets indhold
- 2.3. Krav til nedskrivningsegne passiver
 - 2.3.1. Gældende ret
 - 2.3.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.3.3. Lovforslagets indhold
- 2.4. Ændringer i kreditaftaleloven som følge af benchmarkforordningen
 - 2.4.1. Gældende ret
 - 2.4.2. Benchmarksforordningen
 - 2.4.3. Lovforslagets indhold
3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige
4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet
5. Administrative konsekvenser for borgerne
6. Miljømæssige konsekvenser
7. Ligestillingsmæssige konsekvenser
8. Forholdet til EU-retten
9. Sammenfattende skema

1. Indledning

Det følger af de gældende regler om krisehåndtering af nødlidende kreditinstitutter m.v., at der skal udformes afviklingsplaner og fastsættes krav for de nedskrivningsegne passiver (NEP-krav) for alle kreditinstitutter, herunder de systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI'er).

Et centralt element i reglerne om restrukturering af afvikling af visse finansielle virksomheder er, at Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet skal udforme afviklingsplaner, der blandt andet indeholder foretrukne afviklingsstrategier med henblik på at kunne gribe ind tilstrækkeligt effektivt over for en

nødlidende eller forventeligt nødlidende finansiell virksomhed. Det skal sikre kontinuiteten i virksomhedens kritiske finansielle og økonomiske funktioner og samtidig undgå destabiliserende finansielle markeder. Formålet med reglerne er desuden i videst muligt omfang at undgå omkostninger for skatteyderne i forbindelse med håndteringen af nødlidende finansielle virksomheder. Det er således vigtigt at kunne gribe tilstrækkeligt tidligt ind over for en nødlidende eller forventeligt nødlidende finansiell virksomhed med henblik på at kunne genoprette virksomhedens finansielle situation samt at virksomheden har tilstrækkeligt med midler til at kunne håndteres i en krise.

Det er Finanstilsynet, der i samarbejde med Finansiell Stabilitet og efter høring af Nationalbanken, udarbejder planerne for SIFI'erne. Det er afgørende, at disse planer er effektive og gennemførlige, hvilket bl.a. forudsætter, at der er tilstrækkelige nedskrivningsegne passiver til at absorbere tab og eventuelt rekapitalisere et institut eller en koncern i en krise.

Formålet med lovforslaget er at gennemføre en række ændringer af lov om finansiell virksomhed, som skal sikre at der kan fastsættes et krav på konsolideret niveau til de nedskrivningsegne, som muliggør at der udformes effektive og gennemførlige afviklingsplaner for SIFI'er, hvori der indgår både pengeinstitut(ter) og realkreditinstitut(ter). Det er sigtet, at en SIFI-koncern i videst muligt omfang holdes samlet i en afviklingssituation med det formål at sende den tilbage på markedet som levedygtig koncern, idet denne strategi bevarer mest muligt af koncernens værdi. Tilsvarende har lovforslaget til formål at indføre en yderligere supplerende grænse for den gældsbuffer, som et systemisk vigtigt realkreditinstitut skal have.

Lovændringen skal således muliggøre, at Finanstilsynet har de nødvendige beføjelser til dels at kunne stille et samlet krav til SIFI'ers kapitalgrundlag, gældsbuffer og nedskrivningsegne passiver, så summen heraf altid udgør mindst 8 pct. af koncernens samlede passiver, dels for systemisk vigtige realkreditinstitutter at sikre, at summen af deres kapital- og gældsbufferkrav altid vil udgøre mindst 8 pct. af instituttets samlede passiver.

Lovforslaget præciserer endvidere, at realkreditinstitutter ved fastsættelsen af NEP-kravet for en koncern ikke skal indgå i den konsolidering, der ligger til grund for fastsættelsen af det konsoliderede NEP-krav. Det sikres desuden, at de instrumenter, der anvendes til at opfylde NEP-kravet, ikke samtidig anvendes til opfyldelse af de krav, der gælder til realkreditinstitutternes kapitalgrundlag og gældsbuffer. Endelig giver lovforslaget Finanstilsynet mulighed for at tillade, at et realkreditinstitut, der indgår i en koncern, hvor der skal fastsættes et NEP-krav på konsolideret niveau, under visse betingelser kan udstede passiver fra realkreditinstituttet til opfyldelse af koncernens konsoliderede NEP-krav, forudsat at dette bl.a. ikke udgør en hindring i forhold til afviklingsstrategien.

Lovforslaget indeholder herudover en ændring af lov om kreditaftaler som følge af Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) 2015/1011 af 8. juni 2016 om indeks, der bruges som benchmarks i finansielle instrumenter og finansielle kontrakter eller med henblik på at måle investeringsfondes

økonomiske resultater, og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2014/17/EU samt forordning (EU) nr. 596/2014 (herefter benchmarkforordningen).

De øvrige ændringer i den finansielle regulering, der er nødvendige som følge af benchmarkforordningen er gennemført ved lov nr. 1547 af 19. december 2017 om ændring af lov om finansiell virksomhed, lov om kapitalmarkeder, lov om investeringsforeninger m.v. og forskellige andre love (Forhandlede retningslinjer på det finansielle område, sikring af vandrede arbejdstageres ret til at optjene og bevare pensionsrettigheder, gennemførelse af ændringer som følge af benchmarkforordningen og PRIIP-forordningen, udpegning af systematisk vigtige finansielle institutter (SIFI) m.v.).

2. Lovforslagets hovedpunkter

Lovforslaget foretager en ændring af niveauet for gældsbufferen, så det sikres, at summen af systemisk vigtige finansielle koncerners kapitalkrav, gældsbufferkrav og det konsoliderede krav til nedskrivningseggede passiver (NEP-kravet) altid vil udgøre mindst 8 pct. af koncernens samlede passiver. For et systemisk vigtigt realkreditinstitut, som ikke indgår i en koncern, sikres det samtidig, at summen af instituttets kapitalgrundlag og gældsbufferkrav altid vil udgøre mindst 8 pct. af instituttets samlede passiver.

Endvidere præciserer lovforslaget, at realkreditinstitutter ikke skal indgå i konsolideringen, når der fastsættes NEP-krav på konsolideret niveau. Som konsekvens heraf præciseres det desuden, at passiver, der anvendes til opfyldelse af det konsoliderede NEP-krav, ikke samtidig kan anvendes til opfyldelse af kapitalgrundlaget og gældsbufferkravet i koncernens realkreditinstitutter.

Lovforslaget åbner endelig mulighed for, at Finanstilsynet kan give godkendelse af, at en koncern kan opfylde dets NEP-krav på konsolideret niveau ved udstedelser fra realkreditinstitutter. Dette forudsætter bl.a., at en sådan mulighed ikke vurderes at ville udgøre en afviklingshindring i forhold til afviklingsstrategien.

Endelig har lovforslaget til formål at gennemføre en nødvendig ændring af kreditaftalelovens § 7 a som følge af benchmarkforordningen.

2.1. Gældsbufferkravet til realkreditinstitutter

2.1.1. Gældende ret

Realkreditinstitutter er efter gældende ret undtaget fra kravet om nedskrivningseggede passiver, og er i stedet omfattet af et krav om en gældsbuffer. Gældsbufferkravet er reguleret i § 125 i lov om finansiell virksomhed. Gældsbufferkravet er et krav til yderligere kapital for realkreditinstitutter ud over de krav, der gælder til instituttets kapitalgrundlag og tilsigter, at der er tilstrækkelig kapital til at kunne restrukturere eller afvikle et realkreditinstitut.

Efter bestemmelsen skal et realkreditinstitut til enhver tid have en gældsbuffer på 2 pct. af realkreditinstitutts samlede uvægtede udlån. Gældsbufferkravet skal sikre bedre muligheder for krisehåndtering af et realkreditinstitut, hvor den væsentligste solvensmæssige risiko som følge af balanceprincippet er kreditrisikoen på udlån. Af de specielle bemærkninger til bestemmelsen i lov nr. 334 af 31. marts 2015 fremgår:

”Gældsbufferkravet skal sikre bedre muligheder for krisehåndtering af et realkreditinstitut. Kravet skal endvidere sikre, at der løbende er et vist niveau af midler til rådighed for instituttet til at leve op til kravene om at stille supplerende sikkerhed, hvilket for det første mindsker behovet for at hente kapital til at stille supplerende sikkerhed, og for det andet gør det nemmere at hente en sådan kapital, hvis behovet opstår.

[...]

Det er helt centralt, at et realkreditinstitut bevarer gældsbufferen intakt i en periode, hvor instituttet lider tab, og egenkapitalen formindskes. En intakt gældsbuffer vil således væsentligt styrke sandsynligheden for, at det vil være muligt at håndtere et nødlidende eller forventeligt nødlidende realkreditinstitut uden at påføre den finansielle stabilitet unødigt skade. Det vil samtidig styrke investorernes tillid til, at de selv i en situation, hvor realkreditinstituttet er solvensmæssigt udfordret, har en meget lille risiko for tab eller at blive bundet i en langvarig afvikling ved investering i specielt JCB’er.”

Gældsbufferen skal således medvirke til at give den størst mulige sikkerhed for, at et realkreditinstitut kan absorbere tab på en måde, som understøtter den finansielle stabilitet, ved at sikre at de systemiske funktioner kan videreføres.

Med indførelsen af gældsbufferkravet blev det i de specielle bemærkninger til § 125 i ligeledes forudsat, at der frem mod 2018 skulle foretages en evaluering af gældsbufferkravet i lyset af udviklingen på markedet for gældsinstrumenter i Europa og de krav til nedskrivningsegne passiver til danske SIFI-pengeinstitutter, som forventedes stillet. Det blev i den forbindelse anført, at en sådan evaluering vil kunne medføre et behov for en forøgelse af gældsbufferkravet.

2.1.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Det følger af reglerne om krisehåndtering af nødlidende kreditinstitutter m.v., at der skal udformes afviklingsplaner og fastsættes krav til de nedskrivningsegne passiver (NEP-krav for SIFI-koncerner med moderselskab i Danmark. Afviklingsplanerne er et væsentligt element i en eventuel afviklingssituation, idet de skal gøre det muligt at afvikle en finansiell virksomhed på bedste vis med mindst mulig skade for det offentlige og kreditorerne til følge. For koncerner skal der ligeledes udarbejdes koncernafviklingsplaner.

For institutter, som er beliggende i medlemsstater i EU, der er omfattet af det styrkede banksamarbejde (bankunionen), er det den fælles afviklingsmyndighed (herefter SRB), der beregner kravet. SRB beregner generelt et krav til nedskrivningsegne passiver på mindst 8 pct. af de samlede passiver for de større koncerner i bankunionen. Det sker for at sikre, at der er tilstrækkelige midler til at yde et bidrag til tabsabsorbering og rekapitalisering af et institut fra aktionærer og indehavere af andre ejerskabsinstrumenter, indehavere af relevante kapitalinstrumenter og andre nedskrivningsegne passiver ved hjælp af nedskrivning, konvertering eller på anden vis. Det betyder, at en koncern skal have nok passiver til, at disse i en afviklingssituation kan bidrage med mindst 8 pct. af koncernens samlede passiver.

Med de gældende regler for beregning af kravet til nedskrivningsegne passiver kan der for SIFI-koncerner, hvor der indgår et dominerende realkreditinstitut, ikke fastsættes et krav til mindst 8 pct. af koncernens samlede passiver.

For at sikre at afviklingsplanerne er effektive og gennemførlige vurderes der at være behov for, at Finanstilsynet har mulighed for at stille et samlet krav til koncernens kapitalgrundlag, gældsbuffer- og NEP-krav, så summen heraf altid udgør mindst 8 pct. af koncernens samlede passiver. Dette skal sikre, at en koncern, hvor der indgår både pengeinstitut(ter) og realkreditinstitut(ter), har de fornødne midler til at understøtte den foretrukne afviklingsstrategi. Endvidere skal det sikres, at der for et realkreditinstitut, der er udpeget som SIFI, også vil gælde et krav til gældsbufferen, der sikrer at det samlede kapital- og gældsbufferkrav vil udgøre mindst 8 pct. af instituttets samlede passiver. Dette skal sikre ensartethed i forhold til det niveau for kapitalsikkerhed, der stilles for koncerner og realkreditinstitutter, der er udpeget som SIFI'er.

Denne del af lovforslaget udgør samtidig den forudsatte evaluering af gældsbufferkravet. Forøgelsen af gældsbufferen sker som et led i den planlagte evaluering af gældsbufferkravet frem mod 2018. Erfaringerne for fastsættelse af NEP-krav for de danske SIFI'er viser, at de generelt vil få krav, der overstiger 8 pct. af koncernens samlede passiver, medmindre de er meget realkreditdominerede. Yderligere har afviklingsmyndigheden i bankunionen valgt at sætte et mindstekrav til koncernerne på 8 pct. af de samlede passiver. I lyset heraf er det vurderingen, at gældsbufferen bør kunne øges i de tilfælde, hvor dette er nødvendigt for at en SIFI-koncern eller et SIFI-realkreditinstitut, der ikke indgår i en koncern, vil få et samlet krav på mindst 8 pct. af koncernens eller instituttets samlede passiver.

Med forslaget fastholdes det, at realkreditinstitutter er underlagt et andet regime end pengeinstitutter. Kravene vil således fortsat være lidt lempeligere end for f.eks. pengeinstitutter men afspejler omvendt, at kreditrisikoen er mindre på realkreditudlån end for pengeinstitutters udlån, og at der er flere afviklingsværktøjer til rådighed for pengeinstitutter. Dertil kommer, at realkreditinstitutter er underlagt lidt strammere lovgivning, idet de ikke må tage imod indskud og skal overholde det såkaldte balanceprincip.

Desuden vil lovændringen fortsat sikre mindre konjunkturfølsomme krav til realkreditinstitutterne. Et mindstekrav på 8 pct. af koncernens samlede passiver begrænser kravenes konjunkturfølsomhed, så denne ikke øges i forhold til, hvad der allerede gælder for de eksisterende kapitalkrav. Det skyldes, at de risikovægtede eksponeringer i en krisesituation typisk vil stige kraftigt, hvorimod størrelsen af de samlede passiver vil være mere konstant. Dermed vil et krav i procent af de samlede passiver i en krise stige mindre end et krav i procent af de risikovægtede eksponeringer.

2.1.3. Lovforslagets indhold

Med lovforslaget foretages en ændring af niveauet for gældsbufferen, så det sikres, at summen af koncernens kapitalkrav, gældsbufferkrav og krav til nedskrivningsegnete passiver altid vil udgøre mindst 8 pct. af koncernens samlede passiver.

For systemisk vigtige realkreditinstitutter, der ikke indgår i en koncern, indføres der ligeledes et krav om, at summen af instituttets kapital- og gældsbufferkrav vil udgøre 8 pct. af instituttets samlede passiver.

2.2. Kravet til nedskrivningsegnete passiver på konsolideret grundlag

2.2.1. Gældende ret

Det følger af § 266 i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet kan fastsætte kravet til størrelsen af nedskrivningsegnete passiver for bl.a. pengeinstitutter. Bestemmelsen giver ikke mulighed for at et individuelt krav til nedskrivningsegnete passiver for et realkreditinstitut, jf. § 266, stk. 1, e.c. Efter bestemmelsens stk. 2, kan Finanstilsynet konkret beslutte, at bl.a. finansielle holdingselskaber skal opfylde et individuelt krav til nedskrivningsegnete passiver.

Det følger endvidere af bestemmelsens stk. 3, at modervirksomheder omfattet af stk. 1 og 2, der er underlagt konsolideret tilsyn, tillige skal opfylde kravet om nedskrivningsegnete passiver på konsolideret niveau. Det fremgår ikke af § 266, stk. 3, hvorvidt opfyldelse af kravet om nedskrivningsegnete passiver på konsolideret niveau omfatter koncernforbundne realkreditinstitutter.

For realkreditinstitutter, som er undtaget kravet om NEP, gælder der i stedet et gældsbufferkrav, jf. § 125 i lov om finansiel virksomhed.

2.2.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Af den gældende lovgivning fremgår det ikke, hvordan undtagelsen fra NEP-krav for realkreditinstitutter påvirker fastsættelsen af NEP-krav på konsolideret niveau i for koncerner, hvori der indgår både pengeinstitut(ter) og realkreditinstitut(ter).

Hensigten med den særlige ordning vedrørende gældsbufferen tilsiger, at realkreditselskabers forpligtelser og kapitalgrundlag ikke medregnes ved fastsættelse af et NEP-krav på konsolideret niveau. Undtagelsen fra NEP-krav for realkreditinstitutter ville blive omgået, hvis det konsoliderede NEP-kravet skulle opgøres uden hensyntagen til denne undtagelse.

Det er vurderingen, at bestemmelsen med fordel kan præciseres, så det fremover udtrykkeligt fremgår, at realkreditinstitutter ikke skal indgå i konsolideringen, når der fastsættes NEP-krav på konsolideret niveau. For at undgå usikkerhed om fortolkningen af reglerne om fastsættelse af NEP-kravet på konsolideret niveau foreslås det derfor at præcisere, at realkreditinstitutter ikke skal indgå i konsolideringen, når der sættes NEP-krav på konsolideret niveau. Det sikrer endvidere, at den undtagelse for realkreditinstitutter, som Danmark opnåede i forbindelse med EU-forhandlingerne om direktivet om afvikling og genopretning af finansielle institutter ikke risikere at blive gjort illusorisk

Præciseringen flugter også med den præcisering af EU's krisehåndteringsdirektiv, som for øjeblikket forhandles og hvor det præciseres, at realkreditinstitutter ikke indgår i det konsoliderede NEP-krav, som moderselskabet skal opfylde, jf. kommissionens forslag til artikel 45 og 45 a i forslaget til ændring af Europa-Parlaments og Rådets direktiv 2014/59/EU om genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber (BRRD) (BRRD II, COM(2016) 852 final)..

2.2.3. Lovforslagets indhold

Lovforslaget præciserer, at Finanstilsynet ved fastsættelse af et konsolideret krav til nedskrivningsegne passiver for en koncern, som indeholder et eller flere realkreditinstitutter, ikke skal medregne realkreditinstitutterne i konsolideringen. Realkreditinstitutter er i stedet underlagt gældsbufferkravet, jf. den foreslåede ændring til § 125 i lov om finansiel virksomhed. Præciseringen lægger desuden ikke begrænsninger på valget af den foretrukne afviklingsstrategi i afviklingsplanlægningen eller i en afviklingssituation.

2.3. Krav til nedskrivningsegne passiver

2.3.1. Gældende ret

Den nærmere regulering af, hvilke passiver der kan medregnes til opfyldelse af kravet til nedskrivningsegne passiver, fremgår af § 267, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed. Med nedskrivningsegne passiver forstås bl.a. kapitalinstrumenter samt de forpligtelser og kapitalinstrumenter, der ikke kvalificeres som egentlige eller hybride kernekapitalinstrumenter eller supplerende kapitalinstrumenter, som der kan gennemføres bail-in på, jf. 25, stk. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og som ikke er undtaget bail-in, jf. § 25 stk. 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Herudover skal passiverne opfylde en række krav til restløbetid og forpligtelsestype.

Af § 25, stk. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder fastslås det, at der ikke kan anvendes bail-in ved afvikling og restrukturering af realkreditinstitutter. Bestemmelsen sammenholdt med § 267, stk. 2, betyder, at passiver udstedt af et realkreditinstitut ikke kan anvendes til opfyldelsen af et krav til nedskrivningsegne passiver på konsolideret niveau, selv hvis passiverne kan nedskrives og konverteres uden brug af bail-in og overholder de andre betingelser for nedskrivningsegne passiver i § 267 i lov om finansiel virksomhed.

Under gældende ret er det således ikke muligt, at passiver udstedt fra et realkreditinstitut kan tælle med ved koncernens opfyldelse af kravet til nedskrivningseggede passiver, idet de instrumenter, der udstedes af realkreditinstituttet, ikke kan opfylde betingelserne i relation til bail-in.

I § 125 i, stk. 4, er der foretaget en nærmere regulering af, at kapital- og gældsinstrumenter, der anvendes til at opfylde gældsbufferkravet, ikke samtidig må anvendes til at opfylde en række af de øvrige kapitalkrav, der stilles til selskabet i form af bl.a. kapitalgrundlaget, det individuelle solvensbehov, det individuelle solvenskrav, og det kombinerede kapitalbufferkrav. Det fremgår imidlertid ikke, hvorvidt midler udstedt til opfyldelse af det konsoliderede NEP-krav samtidig kan anvendes til opfyldelse af eller finansieringen af passiver, der anvendes til opfyldelsen af de krav til kapitalgrundlag og gældsbuffer, der gælder for koncernens realkreditinstitut(ter).

2.3.2. Erhvervsministeriets overvejelser

For at sikre institutterne den størst mulige fleksibilitet i forhold til, hvor i koncernen de udsteder passiver til opfyldelsen af det konsoliderede NEP-krav, bør det være muligt for koncernerne at opfylde deres NEP-krav ved udstedelser fra realkreditinstitutterne, i det omfang det ikke er en hindring i forhold til afviklingsstrategien.

Det bør dog samtidig sikres, at de nedskrivningseggede passiver, der anvendes til at opfylde NEP-kravet på konsolideret niveau, ikke samtidig anvendes til at opfylde eller finansiere gældsbufferkravene eller kapitalgrundlaget for et realkreditinstitut, der indgår i koncernen og omvendt, at de instrumenter, som realkreditinstituttet anvender til opfyldelse af gældsbufferkravet og kapitalgrundlagskravet, ikke samtidig må anvendes til opfyldelse af det konsoliderede NEP-krav. En sådan dobbelt anvendelse af instrumenterne ville udhule deres værdi og ikke sikre, at der i en afviklingssituation ville være de tilstrækkelige midler til rådighed som forudsat i afviklingsplanen.

2.3.3. Lovforslagets indhold

Med lovforslaget foreslås det, at Finanstilsynet kan give mulighed for, at koncernerne kan opfylde deres krav til nedskrivningseggede passiver på konsolideret niveau ved udstedelser fra realkreditinstitutter, såfremt dette ikke er en hindring i forhold til den foretrukne afviklingsstrategi og opfylder de i lovændringen specificerede øvrige betingelser og betingelserne for nedskrivningseggede passiver. Hermed åbnes der mulighed for at tage højde for, at de danske SIFI-koncerner til dels er forskelligt indrettede i forhold til, om det er et penge- eller realkreditinstitut, der er modervirksomhed.

Som konsekvens af ændringen fastslås det endvidere, at passiver, der anvendes til opfyldelse af det konsoliderede NEP-krav, ikke samtidig kan anvendes til opfyldelse af finansiering af passiver til opfyldelse af kapital- og gældsbufferkravene i koncernens realkreditinstitutter.

2.4. Ændringer i kreditaftaleloven som følge af benchmarkforordningen

2.4.1. Gældende ret

Efter kreditaftalelovens § 7 a skal en kreditgiver, inden en forbruger bindes af en kreditaftale, give forbrugeren en række oplysninger, der er nødvendige for at kunne sammenligne forskellige tilbud og træffe en informeret beslutning om indgåelse af en kreditaftale.

Kreditaftalelovens § 7 a gennemfører artikel 5 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EF (herefter forbrugerkreditdirektivet). Forbrugerkreditdirektivet er et totalharmoniseringsdirektiv.

Forbrugerkreditdirektivet blev gennemført i dansk ret ved lov nr. 535 af 26. maj 2010 om ændring af lov om kreditaftaler og lov om markedsføring (Ændringer som følge af forbrugerkreditdirektivet), der trådte i kraft den 1. november 2010.

2.4.2. Benchmarkforordningen

Benchmarkforordningen, der finder anvendelse fra 1. januar 2018, indfører en retlig ramme for benchmarks på EU-plan for at sikre det indre markeds funktionsdygtighed og forbedre dets funktionsbetingelser, navnlig med hensyn til de finansielle markeder, og for at sikre et højt niveau af forbruger- og investorbeskyttelse, jf. forordningens præambelbetragtning nr. 6.

Ifølge EUF-traktatens artikel 288 gælder forordninger umiddelbart i medlemsstaterne og må som udgangspunkt ikke gennemføres i national ret.

I medfør af benchmarkforordningens artikel 57, stk. 1, indsættes imidlertid et nyt afsnit i forbrugerkreditdirektivets artikel 5, stk. 1, efter andet afsnit.

På den baggrund følger det nu af forbrugerkreditdirektivets artikel 5, stk. 1, tredje afsnit, at hvis kreditaftalen benytter et benchmark som defineret i artikel 3, stk. 1, nr. 3, i benchmarkforordningen, oplyser kreditgiveren eller i givet fald kreditformidleren forbrugeren om navnet på benchmarket og administratoren og de potentielle virkninger for forbrugeren i et særskilt dokument, der kan knyttes som bilag til formularen ”standardiserede europæiske forbrugerkreditoplysninger”.

I medfør af benchmarkforordningens artikel 57, stk. 2, skal medlemsstaterne senest den 1. juli 2018 have vedtaget og offentliggjort de ændringer, der er nødvendige som følge af forordningens artikel 57, stk. 1.

Om baggrunden for ændringen af forbrugerkreditdirektivet fremgår bl.a. af forordningens præambelbetragtning nr. 10, at mange forbrugere er part i finansielle kontrakter, navnlig forbrugerkreditaftaler, som er sikret ved pant i fast ejendom, der som reference benytter benchmarks, som er underlagt samme risici, og at forordningen derfor bør omfatte kreditaftaler som defineret i bl.a. forbrugerkreditdirektivet.

Det fremgår endvidere af forordningens præambelbetragtning nr. 71, at forbrugere kan indgå finansielle kontrakter, navnlig aftaler om realkredit og forbrugslån, der benytter et benchmark som reference, men ulige forhandlingsstyrke og anvendelsen af standardvilkår betyder, at de kan have et begrænset valg med hensyn til det anvendte benchmark. Det bør derfor sikres, at forbrugerne i det mindste modtager fyldestgørende information fra kreditgivere eller kreditformidlere. Direktiv 2008/48/EF (forbrugerkreditdirektivet) og 2014/17/EU (boligkreditdirektivet) bør derfor ændres med henblik herpå.

2.4.3. Lovforslagets indhold

Som anført under pkt. 2.4.2. medfører benchmarkforordningens artikel 57, stk. 1, at der indsættes et nyt afsnit i forbrugerkreditdirektivets artikel 5, stk. 1, efter andet afsnit. Med henblik på at gennemføre denne ændring, foreslås det, at der indsættes et nyt stykke i kreditaftalelovens § 7 a, således at det kommer til at fremgå af bestemmelsen, at hvis kreditaftalen benytter et benchmark som defineret i artikel 3, stk. 1, nr. 3, i benchmarkforordningen, oplyser kreditgiveren eller i givet fald kreditformidleren forbrugeren om navnet på benchmarket og administratoren og de potentielle virkninger for forbrugeren i et særskilt dokument, der som bilag kan tilknyttes formularen i kreditaftalelovens bilag 2.

Begreberne "kreditaftale", "kreditgiver", "kreditformidler" og "forbruger" skal efter den foreslåede ændring forstås i overensstemmelse med definitionerne heraf i kreditaftalelovens § 4, nr. 1 ("forbruger"), nr. 2 ("kreditgiver"), nr. 3 ("kreditaftale") og nr. 6 ("kreditformidler").

Et benchmark defineres i benchmarkforordningens artikel 3, stk. 1, nr. 3, som ethvert indeks, der bruges som en reference ved fastlæggelsen af det beløb, som skal betales i henhold til et finansielt instrument eller en finansiell kontrakt, eller et indeks, der anvendes til at måle en investeringsfonds økonomiske resultater med det formål at spore udbyttet af et sådant indeks, fastsætte allokeringen af aktiver for en portefølje eller beregne de resultatbetingede gebyrer.

En administrator defineres i benchmarkforordningens artikel 3, stk. 1, nr. 6, som en fysisk eller juridisk person, der har kontrol med leveringen af et benchmark.

Den foreslåede ændring medfører således, at hvis en kreditaftale benytter et benchmark, oplyser kreditgiveren eller kreditformidleren om navnet på benchmarket og administratoren heraf og om de potentielle virkninger for forbrugeren i et særskilt dokument, der som bilag kan tilknyttes formularen i lovens bilag 2.

Der henvises til lovforslagets § 23, nr. 1, og bemærkningerne hertil.

3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Lovforslaget forventes ikke at få økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

Lovforslaget forventes at have visse begrænsede økonomiske konsekvenser for erhvervslivet for de koncerner, hvori der indgår et realkreditinstitut, eller hvor der er tale om et SIFI realkreditinstitut. Det supplerende gældsbufferkrav, som vil sikre et mindsteniveau i forhold til det samlede krav, der vil blive stillet til henholdsvis kapitalgrundlaget, gældsbufferen og de nedskrivningsegne passiver, vil i de fleste tilfælde ikke betyde, at institutterne vil opleve, at de samlet set vil få øget krav. For enkelte kan det dog betyde et øget samlet krav. For disse vil de øgede krav imidlertid også have en positiv effekt i form af en øget sikkerhed og tiltro til institutternes evne til at håndtere en krisesituation. Dette må forventes at afspejle sig i institutternes rating. Endvidere forventes lovændringen, at medføre mindre konjunkturfølsomme krav og lavere refinansieringsrisiko, og en deraf følgende positiv økonomisk konsekvens for de omfattede institutter. Endvidere vil muligheden for at kunne foretage udstedelse af NEP-midler gennem realkreditinstituttet i nogle tilfælde kunne give en økonomisk fordel, da udstedelser gennem realkreditinstitutterne i lyset af deres rating mv. vil kunne ske mere økonomisk fordelagtigt for koncernen.

Lovforslaget vurderes, sammen med den øvrige samlelov, at medføre administrative konsekvenser under 4 mio. kr. årligt. De bliver derfor ikke kvantificeret yderligere.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget forventes ikke at få administrative konsekvenser for borgerne.

6. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget vurderes ikke at have miljømæssige konsekvenser.

7. Ligestillingsmæssige konsekvenser

Lovforslaget vurderes ikke at have miljømæssige konsekvenser.

8. Forholdet til EU-retten

Definitionen af struktureret indlån, der indføres i § 5, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed implementerer artikel 4, stk. 1, nr. 43, i MiFID II. Der går ikke videre end hvad der påkræves af direktivet.

For så vidt angår lovforslagets § 23 om ændring af kreditaftaleloven er der tale om en nødvendig ændring, som har til formål at sikre overholdelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/1011 af 8. juni 2016 om indeks, der bruges som benchmarks i finansielle instrumenter og finansielle kontrakter eller med henblik på at måle investeringsfondes økonomiske resultater, og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2014/17/EU samt forordning (EU) nr. 596/2014 (benchmarkforordningen).

9. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen.	Ingen.
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Begrænsede.	Begrænsede.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Begrænsede.	Begrænsede.
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen.	Ingen.
Miljømæssige konsekvenser	Ingen.	Ingen.
Ligestillingsmæssige konsekvenser	Ingen.	Ingen.
Forholdet til EU-retten	[...]	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1 (§ 5, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

I dag er det kun pengeinstitutter, der kan sælge eller rådgive om strukturerede indlån. Strukturerede indlån er et struktureret investeringsprodukt, som i modsætning til andre strukturerede investeringer, f.eks. strukturerede obligationer, ikke tidligere har været omfattet af investorbeskyttelseslovgivningen på EU-plan. Strukturerede indlån er ikke i dag defineret i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås, at indføre en definition af strukturerede indlån i lov om finansiel virksomhed, hvorefter der ved struktureret indlån forstås indlån, som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 3, litra c, i Europa-

Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EF om indskudsgarantiordninger, som skal tilbagebetales fuldt ud ved forfald under anvendelse af bestemmelser om, at en eventuel rente eller præmie betales (eller er i fare) efter en formel, der omfatter faktorer såsom et indeks eller en kombination af indekser, bortset fra indlån med variabel rente, hvis afkast er direkte knyttet til et renteindeks såsom EURIBOR eller LIBOR, et finansielt instrument eller en kombination af finansielle instrumenter, en råvare eller en kombination af råvarer eller andre materielle eller immaterielle ikke-omsættelige aktiver eller en valutakurs eller en kombination af valutakurser.

Definitionen implementerer artikel 4, stk. 1, nr. 43, i MiFID II. Der foretages en direktivnær implementering.

Til nr. 2 (§ 125 i, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Af gældende ret fremgår, at et realkreditinstitut til enhver tid skal have en gældsbuffer på 2 pct. af realkreditinstitutts samlede uvægtede udlån. Med lovforslagets § 1, nr. 2 indsættes med et nyt stykke 2 til § 125 i en supplerende regel, der skal sikre et mindstekrav på koncernniveau på 8 pct. af instituttet samlede passiver. Med ændringen af stk. 1 indsættes en henvisning til den supplerende beregningsmetode for et realkreditinstituts gældsbuffer.

Til nr. 3 (§ 125 i i lov om finansiel virksomhed)

Af gældende ret fremgår, at et realkreditinstitut til enhver tid skal have en gældsbuffer på 2 pct. af realkreditinstitutts samlede uvægtede udlån.

Med bestemmelsen foreslås en supplerende regel i forhold til fastlæggelsen af gældsbufferkravet. Bestemmelsen finder anvendelse på systemisk vigtigt realkreditinstitutter eller et realkreditinstitut i en koncern, der på konsolideret niveau er udpeget som systemisk vigtig, jf. §§ 308 og 310, hvor der skal fastsættes et krav til størrelsen af koncernens nedskrivningseggede passiver på konsolideret niveau, jf. § 266, stk. 3.

Bestemmelsen sikrer, at det samlede krav til koncernens eller instituttets gældsbufferkrav, kapitalkrav og NEP-krav mindst udgør 8 procent af koncernens eller instituttets samlede passiver.

Lovændringen er med til at understøtte og øge sikkerheden for, at den foretrukne afviklingsstrategi for de danske systemisk vigtige finansielle institutter kan gennemføres. Med det nye krav sikres endvidere, at niveauet for nedskrivningseggede passiver sammenholdt med gældsbufferkravet er internationalt konformt, da det vil svare til det krav til nedskrivningseggede passiver, der generelt som minimum beregnes for større pengeinstitutkoncerner i det styrkede banksamarbejde.

Det bemærkes, at gældsbufferen for realkreditinstitutter altid skal udgøre mindst 2 pct. af realkreditinstitutts samlede uvægtede udlån. Der lægges ikke med lovforslaget op til en ændring heraf. Gældsbufferen for et realkreditinstitut vil ikke kunne falde til under 2 pct. af realkreditinstitutts samlede uvægtede udlån i de tilfælde, hvor en koncerns samlede krav til kapital, gældsbuffer og NEP-krav

udgør mere end 8 pct. af koncernens passiver. Gældsbufferen kan således i medfør af lovforslaget kun justeres opad, såfremt det er nødvendigt for at opfylde kravet i stk. 2.

Det er hensigten, at den foreslåede ændring for gældsbufferen for både systemisk vigtige koncerner, hvori der indgår et realkreditinstitut, og for systemisk vigtige realkreditinstitutter, skal evalueres senest i 2021. Evalueringen skal ske i lyset af blandt andet udviklingen af NEP-krav i europæisk regi, herunder også i lyset af effekterne af Basel IV standarderne m.v.

Der henvises nærmere herom til pkt. 3 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 4 (§ 125 i i lov om finansiel virksomhed)

Der er tale om en lovteknisk ændring som følge af indførelsen af et nyt stk. 2 i bestemmelsen.

Til nr. 5 (§ 125 i i lov om finansiel virksomhed)

Der er tale om en lovteknisk ændring som følge af indførelsen af et nyt stk. 2 i bestemmelsen.

Til nr. 6 (§ 125 i, stk. 5, nr. 6, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 125 i, stk. 4, at kapital- og gældsinstrumenter, der anvendes til at opfylde gældsbufferkravet, ikke samtidig må anvendes til at opfylde en række af de øvrige kapitalkrav, der stilles til et realkreditinstitut i form af bl.a. kapitalgrundlaget, det individuelle solvensbehov, det individuelle solvenskrav, og det kombinerede kapitalbufferkrav.

Med tilføjelsen af et nyt nr. 6 til § 125 i, stk. 4, som bliver stk. 5, sikres det at de kapital- og gældsinstrumenter, der anvendes til opfyldelse af gældsbufferkravet, endvidere ikke må anvendes til at opfylde kravet til nedskrivningsegne passiver, som fastsættes i overensstemmelsen med § 266.

Der henvises nærmere herom til pkt. 5 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 7 (§ 125 i i lov om finansiel virksomhed)

Der er tale om en lovteknisk ændring som følge af indførelsen af et nyt stk. 2 i bestemmelsen.

Til nr. 8 (§ 266 i lov om finansiel virksomhed)

Af gældende ret fremgår det, at realkreditinstitutter er undtaget fra det individuelle krav til nedskrivningsegne passiver, der følger af § 266, stk. 1. I forhold til kravet til et konsolideret NEP-krav på koncernniveau, der følger af § 266, stk. 3, er der med den eksisterende formulering af bestemmelsen uklarhed om, hvorvidt det konsoliderede NEP-krav skal opgøres uden hensyntagen til de forpligtelser og det kapitalgrundlag, der vedrører et realkreditinstitut, der indgår i koncernen.

Med forslaget til et nyt 2. pkt. i § 266, stk. 3, præciseres det, at koncernens realkreditinstitut(ter) ved fastsættelsen af kravet til nedskrivningsegne passiver på konsolideret niveau ikke er omfattet af konsolideringen.

Lovændringen slår dermed fast, at Finanstilsynet ved fastsættelse af et konsolideret krav til nedskrivningsegne passiver for en koncern, som indeholder et eller flere realkreditinstitutter, ikke skal medregne dem i konsolideringen. Det betyder, at realkreditinstituttets forpligtelser og kapitalgrundlag ikke skal indgå i beregningen af det NEP-krav, der på konsolideret niveau stilles til koncernen. For realkreditinstitutter gælder derimod gældsbufferkravet, herunder den nye supplerende regel i § 125 i, stk. 2, der indsættes med lovforslagets § 1, nr. 2, og som sikrer et niveau på mindst 8 pct. af koncernens samlede passiver.

Dette gælder uanset om den foretrukne afviklingsstrategi for koncernen er en koncernspecifik afviklingsstrategi ("single-point-of-entry") eller en selskabsspecifik afviklingsstrategi ("multiple-points-of-entry").

Der er i dag ikke nogen regulering af, om de nedskrivningsegne passiver, der anvendes til at opfylde NEP-kravet, samtidig kan anvendes til at opfylde eller finansiere passiver, der indgår i opfyldelsen af gældsbufferkravet eller de kapitalgrundlagskrav, der gælder for et realkreditinstitut i koncernen. Det hænger sammen med, at der efter gældende ret ikke er adgang til, at NEP-midlerne kan udstedes gennem realkreditinstituttet. Der henvises til pkt. 5 i de almindelige bemærkninger. Henset til at det med lovforslaget § 1, nr. 8, bliver muligt, at lade passiver, der udstedes af realkreditinstituttet, indgå i opfyldelse af koncernens NEP-krav, indsættes der et nyt 3. pkt. i § 266, stk. 3, der skal sikre, at det samme instrument ikke både benyttes til at opfylde kravet til nedskrivningsegne passiver og henholdsvis gældsbufferen og realkreditinstituttets kapitalgrundlagskrav. Ændringen skal ses sammen med det krav, der følger af forslaget til det nye § 125 i, stk. 5, nr. 6 og § 267, stk. 3, nr. 2.

Til nr. 9 (§ 267 i lov om finansiel virksomhed)

Det fremgår af § 267 i lov om finansiel virksomhed, at nedskrivningsegne passiver består af kapitalgrundlag og nedskrivningsegne forpligtelser. Af stk. 2 fremgår at der ved nedskrivningsegne forpligtelser forstås de forpligtelser og kapitalinstrumenter, der ikke kvalificeres som egentlige eller hybride kernekapitalinstrumenter eller supplerende kapitalinstrumenter, som der kan gennemføres bail-in på, jf. § 25, stk. 1, i lov om restrukturerings og afvikling af visse finansielle virksomheder, som ikke er undtaget bail-in, jf. § 25, stk. 3, i lov om restrukturerings og afvikling af visse finansielle virksomheder, og som opfylder følgende betingelser:

- 1) Forpligtelsen har en restløbetid på mindst 1 år.
- 2) Forpligtelsen hidrører ikke fra et derivat.
- 3) Gældsinstrumentet er udstedt og fuldt indbetalt med midler, der ikke direkte eller indirekte er finansieret af pengeinstituttet eller fondsmæglerselskabet I.
- 4) Forpligtelsen er ikke en forpligtelse over for pengeinstituttet eller fondsmæglerselskabet I selv, og pengeinstituttet eller fondsmæglerselskabet I har ikke stillet sikkerhed eller garanti for forpligtelsen.
- 5) Forpligtelsen hidrører ikke fra indskud, som er foranstillet de simple kreditorer i konkursordnen, jf. § 13 i lov om restrukturerings og afvikling af visse finansielle virksomheder og kapitel 10 i konkursloven.

Med ændringen foreslås at indsætte et nyt stk. 3 i § 267 i lov om finansiel virksomhed. Med bestemmelsen får Finanstilsynet mulighed for at tillade, at passiver udstedt fra et realkreditinstitut i koncernen kan anvendes til at opfylde kravet til de nedskrivningsegne passiver på konsolideret niveau. For at Finanstilsynet kan give en sådan tilladelse, skal en række forudsætninger være opfyldt.

Det følger af forslaget til bestemmelsens stk. 3, nr. 1, at det er en forudsætning for tilladelsen kan gives, at de pågældende instrumenter i afviklingssituationen kontraktuelt skal kunne nedskrives og konverteres uden brug af bail-in værktøjet. Med reglen sikres det, at afviklingsmyndigheden kan nedskrive og konvertere de udstedte instrumenter, således at instrumenterne kan bruges til at tabsabsorbere og rekapitalisere instituttet eller koncernen

Dernæst må de pågældende instrumenter ikke samtidig anvendes til opfyldelse af gældsbufferkravet i § 125, stk. 4. Med kravet sikres det, at de samme instrumenter ikke bruges til opfyldelse af flere krav. Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med forslaget i § 1, nr. 5, og § 1, nr. 7. Der henvises i øvrigt til punkt 5 i de almindelige bemærkninger.

Endeligt må passiver ikke udgøre en afviklingshindring, jf. § 262 i lov om finansiel virksomhed. Med bestemmelsen sikres det, at det er Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet, der ud fra instituttets eller koncernens afviklingsplan, jf. § 259 i lov om finansiel virksomhed, vurderer, om udstedelserne vil udgøre en afviklingshindring, jf. §§ 262 og 263 i lov om finansiel virksomhed. Der er således tale om en konkret vurdering, hvor Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet tager stilling til om udstedelserne vil udgøre en afviklingshindring i forhold til instituttets eller koncernens fortrukne afviklingsstrategi.

Lovændringen sikrer dermed, at Finanstilsynet under visse betingelser kan tillade, at koncernerne kan opfylde deres krav til nedskrivningsegne passiver på konsolideret niveau ved udstedelser fra realkreditinstitutter.

Til § 23

Til nr. 1 (Fodnoten til lov om kreditaftaler)

Det foreslås, at fodnoten til lovens titel ændres som konsekvens af, at der med lovforslagets § 23, nr. 2, foreslås gennemført den nødvendige ændring af kreditaftalelovens § 7 a som følge af, at forbruger-kreditdirektivets § 5 ændres i medfør af benchmarkforordningens artikel 57, stk. 1.

Til nr. 2 (§ 7 a i lov om kreditaftaler)

Efter kreditaftalelovens § 7 a, stk. 1, skal en kreditgiver, inden en forbruger bindes af en kreditaftale, give forbrugeren en række oplysninger, der er nødvendige for at sammenligne forskellige tilbud og træffe en informeret beslutning om indgåelse af en kreditaftale. Kreditaftalelovens § 7 a gennemfører forbrugerkreditdirektivet.

Den foreslåede ændring medfører, at hvis en kreditaftale benytter et benchmark, skal kreditgiveren eller kreditformidleren oplyse navnet på benchmarket og administratoren heraf og om de potentielle

virksomheder for forbrugeren i et særskilt dokument, der som bilag kan tilknyttes formularen i kreditaftalelovens bilag 2.

Begreberne ”kreditaftale”, ”kreditgiver”, ”kreditformidler” og ”forbruger” skal efter den foreslåede ændring forstås i overensstemmelse med definitionerne heraf i kreditaftalelovens § 4, nr. 1 (”forbruger”), nr. 2 (”kreditgiver”), nr. 3 (”kreditaftale”) og nr. 6 (”kreditformidler”).

Efter kreditaftalelovens § 4, nr. 1, forstås der ved en forbruger en person, der i forbindelse med transaktioner, der er omfattet af loven, hovedsagelig handler uden for sit erhverv.

Efter kreditaftalelovens § 4, nr. 2, forstås ved en kreditgiver en fysisk eller juridisk person, der yder eller giver tilsagn om at yde kredit som led i udøvelsen af sin erhvervsmæssige virksomhed.

Efter kreditaftalelovens § 4, nr. 3, forstås der ved en kreditaftale en aftale, hvorved en kreditgiver yder eller giver tilsagn om at yde en forbruger kredit i form af henstand med betalingen, lån eller anden tilsvarende form for finansiel ordning undtagen aftaler om løbende levering af tjenesteydelser eller varer af samme art, hvor forbrugeren betaler for ydelserne eller varerne i rater, så længe de leveres.

Efter kreditaftalelovens § 4, nr. 6, forstås der ved en kreditformidler en fysisk eller juridisk person, der ikke optræder som kreditgiver, og som mod betaling af et honorar, der kan antage form af penge eller en anden aftalt form for finansiel modydelse, som led i udøvelsen af sin erhvervsmæssige virksomhed præsenterer kreditaftaler for forbrugere eller tilbyder kreditaftaler til forbrugere (§ 4, nr. 6, litra a), bistår forbrugere ved at udføre andet forberedende arbejde med henblik på kreditaftaler end det, der er omfattet i litra a (§ 4, nr. 6, litra b), eller indgår kreditaftaler med forbrugere på kreditgiverens vegne (§ 4, nr. 6, litra c).

Et benchmark defineres i benchmarkforordningens artikel 3, stk. 1, nr. 3, som ethvert indeks, der bruges som en reference ved fastlæggelsen af det beløb, som skal betales i henhold til et finansielt instrument eller en finansiel kontrakt, eller et indeks, der anvendes til at måle en investeringsfonds økonomiske resultater med det formål at spore udbyttet af et sådant indeks, fastsætte allokeringen af aktiver for en portefølje eller beregne de resultatbetingede gebyrer.

En administrator defineres i benchmarkforordningens artikel 3, stk. 1, nr. 6, som en fysisk eller juridisk person, der har kontrol med leveringen af et benchmark.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 3 (§ 7 b, stk. 3, 4. pkt. i lov om kreditaftaler)

Der er tale om en konsekvensændring som følge af, at det i lovforslagets § 23, nr. 2, foreslås at indsætte et nyt stykke i kreditaftalelovens § 7 a.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 24

Det foreslås i stk. 1, at loven træder i kraft den 1. juli 2018.

[Undladt, da dette ikke er relevant for denne del af samleloven.]

Til § 25

Forslagets § 25 angiver lovforslagets territoriale gyldighedsområde.

Det foreslås i *stk. 1*, at loven ikke skal gælde for Færøerne og Grønland, jf. dog de foreslåede *stk. 2* og *3*.

Det foreslås i *stk. 2*, at lovforslagets §§ 1, nr. 1-17 og 19-35, §§ 2-6, 8, 12-14 og 20, som ændrer i lov om finansiel virksomhed, lov om kapitalmarkeder, hvidvaskloven, lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, lov om investeringsforeninger m.v., lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., lov om betalingskonti, lov om indskyder og investorgarantiordning, lov om betalinger, lov om et skibsfinansieringsinstitut, lov om ejendomskreditselskaber, lov om ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med forsikring, pension og lignende finansielle ydelser, lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber og lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder kan sættes helt eller delvist i kraft for Færøerne ved kongelig anordning med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.

Det foreslås i *stk. 3*, at lovforslagets § 1 nr. 1-16 og 19-35, §§ 2-8, 10-14, 19, 20 og 23, som ændrer i lov om finansiel virksomhed, lov om kapitalmarkeder, hvidvaskloven, lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, lov om investeringsforeninger m.v., lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., lov om forsikringsformidling, lov om betalingskonti, lov om tilsyn med firmapensionskasser, lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., lov om indskyder og investorgarantiordning, lov om betalinger, lov om et skibsfinansieringsinstitut, lov om ejendomskreditselskaber, lov om ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med forsikring, pension og lignende finansielle ydelser, lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder og lov om kreditaftaler kan sættes helt eller delvist i kraft for Grønland ved kongelig anordning med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.